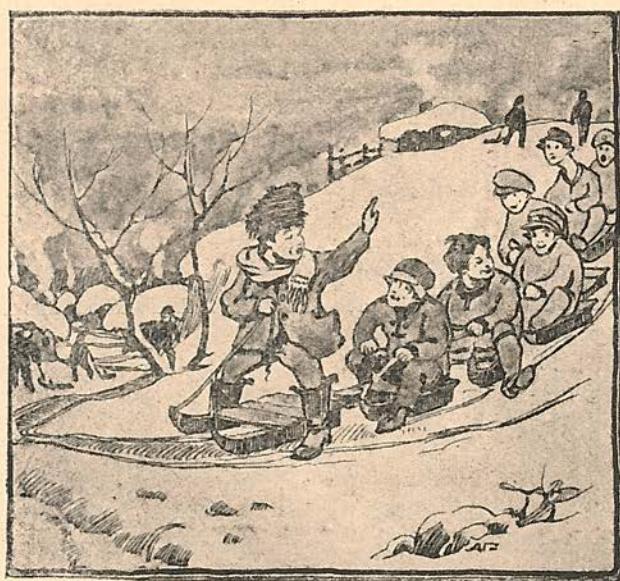

Спушането съ шейнитѣ започваше отъ върха на хълма. Наредени една подиръ друга, шейнитѣ префу-
чаваха между рѣдките дървета, завиваха покрай кжшур-
ката на баба Трошка и се стрелваха надолу, изъ улич-
ката. Всѣки самъ си управляваше шейната. Управляваше
самъ шейната си и нашъ Мушко.

Най-редовно, откакъ падна снѣга, та чакъ дордете
се стопи, Мушко бѣше пръвъ по спушането. Той знаеше
всичкитѣ завои и толкова искусно се провираше между
дървета — близнаци, че очудваше новацитет. Обулъ ста-

ритѣ ботуши на баща си, нахлузилъ оръфания, ярешки
калпакъ на батя си, смоталъ кжсче поясъ около врата
си, вмѣсто шалче, той сѣдаше на шейната. И тя, като
изученъ, пъргавъ конь, летѣше тамъ, кждето той иска.

Но веднѣжъ се случи нѣщо, за което дѣлго време
се приказва изъ махлата. Единъ коренъ отъ стария,
краенъ брѣстъ, отби шейната на Мушка въ страни. И тя,
вмѣсто да завие по уличката, сви и бодна съ рого-
ветѣ си стѣната на бабината Трошкина кжшурка. При
второто спушане грѣшката се повтори. На десетия пжть
вече всички шейни измѣниха пжтя си. Часъ по часъ
два крака и два рога на шейна бухваха стѣната. Кжшур-